

Coperta I: Matei Țimforea, *Judecata de Apoi*, pictură pe sticlă. Detaliu, 1898.

Coperta IV: Moartea omului bun. Detaliu din *Judecata de apoi*, Mănăstirea Voroneț. Pictură murală.

Clapa I: Matei Țimforea, *Judecata de Apoi*, 1898 (Imagine de ansamblu a icoanei pe sticlă).

Clapa IV₁: *Judecata de apoi*. Detaliu. Îngerul cheamă sufletele întrupate la ultima judecată. Pictură murală, Mănăstirea Humor.

Clapa IV₂: O scenă similară de pe o biserică rusească din partea a II-a a secolului XVII. (apud Ivan Bentchev, *Engelikonen. Machtvolle Bilder himmlischer Boten*).

Editura SAECULUM I.O.

ISBN: 978-973-642-467-0

© Toate drepturile sunt rezervate
Editurii SAECULUM I.O.

D. KALMUSKY

SEMNELE APOCALIPSEI

Ediție îngrijită și prefață de

I. Oprișan

Editura SAECULUM I.O.
București, 2020

după sticluța fermecată din care bea, tot așa, doamna sau domnul, par să fie convinși că iertarea sau prețuirea sunt chestiuni ce pot fi rezolvate contra-cost. Dar, până la urmă, Alice și-a dat seama că nu era nici prea mică, nici prea mare, fiindcă totul fusese doar o himeră. E, însă, puțin probabil ca domnul și doamna în chestiune să ajungă vreodată la aceeași concluzie. Nici nu ar avea, de altfel, timpul necesar, fiind mereu atât de prinși în dogoarea evenimentelor zilnice. Dacă am spune că ei dorm și că, asemeni lor, o mare parte din omenire face același lucru, cu siguranță că o astfel de afirmație ar fi întâmpinată cu un surâs. Într-o lume despre care știm că exhibă atâtea convulsii, atâtea disperare, atâtea ură, foame, durere, speranță și pasiune? Da, exact această lume doarme, ar spune Rudolf Steiner, pe care l-am mai citat în această carte. După acest autor foarte controversat, omenirea se află în prezent în perioada în care și-a pierdut cu desăvârșire conștiința, întreaga sa trăire fiind orientată dinspre interior și spiritual către exterior și material. Ca în visul lui Alice, omul evoluează într-o pădure de ființe-obiecte și forme diverse exterioare, în zdrobitoarea lor majoritate străine, ostile sau doar necunoscute...

Pentru a supraviețui printre ele a trebuit, din ce în ce mai mult, să devină asemeni lor. Ochiul deschis spre interior s-a închis treptat. De multe ori am auzit întrebarea: „Dacă Dumnezeu există și a intervenit de atâtea ori în istoria omului – așa cum vedem de repetate ori în Biblie – atunci unde este El astăzi? De ce nu mai produce nici o dovadă a puterii sale?” Și imediat mă gândesc că acești oameni ar dori să ia cunoștință cu divinitatea cam în felul în care ar fi vizitați de niște rude aflate la antipodi și pe care nu le-au văzut niciodată. Ei uită un lucru esențial: acela că *Biblia* e o carte sau, să spunem, o istorie a omului *ÎNCHEIATĂ*. Prezența Apocalipsei în finalul acestei istorii, cu tot ceea ce spune sau nu spune, dar cu ceea ce semnifică, constituie răspunsul cel mai elocvent cu putință al faptului că la ceea ce trebuia să ne fie transmis, nu mai este nimic de adăugat.

CUPRINS

<i>Marea amenințare a sfârșitului existenței omenеști</i> (I. OPRIȘAN)	5
I. AVERTISMENTUL POTOPULUI	13
Al doilea act de corecție a lumii.	13
Ingenieria Arcei	18
Woolley descoperă că Potopul nu e o himeră	21
Geografia în cheie potopică	25
Apocalipsa din Venus – infirmare a teoriei formării sistemului solar	27
Creație sau „transfer“?	29
II. ASTROFIZICA ȘI SFÂRȘITUL LUMII	33
Materia care „dispare“	33
Lege cu caracter universal	36
Ce va fi după ce nimic nu va mai fi?	38
„Un lucru cu adevărat descurajant“	41
„Vremile din urmă“ în „traducerea“ astrofizicii moderne ...	45
Fecioara și ucigașul	48
III. VESTIRILE LUI NOSTRADAMUS	51
Sfârșitul lumii prezis de un călugăr	51
Sentința Swift-Tuttle	55
„Noaptea de foc a norului negru“	58
IV. NOAPTEA FINALĂ A UNIVERSULUI	63
O proprietate cu stăpân enigmatic	63
V. ORGIA DEMONIACĂ	67
Idolii bolnavi și apocalipsa ideologică	67
Călăul cu „față umană“	75
Al treilea cal al Apocalipsei	79
Al doilea cal	82
Ioan, despre bomba cu neutroni	89
Spectrul foametei mondiale	92

„Cortina de fier“ și „Cortina de sticlă”	96
Un prezent demonizat.	101
„Noua filosofie” a clipei.	108
VI. AVANGARDA NOPTII.	113
Omul prefabricat	113
Identitatea Anticristului	118
„Corectarea” <i>Bibliei</i> și Diavolul din Ontario	121
„Fii bărbat, taie-ți sexul!”	126
Făpturi și fapte satanice – femeia.	128
VII. ULTIMUL IMPERIU MONDIAL.	135
Șarpele și dolarul	135
Ultimul imperiu mondial	140
VIII. MOARTE ȘI ÎNVIERE	143
Instantanee ale „lumii de dincolo”	143
„Cazul” Adam.	150
Moartea lui Isus și fizica relativistă	152
IX. PROFETIE ȘI MIRACOL	159
Cristoșii mincinoși	159
Credință și electromagnetism	164
Cronica unei învieri anunțate	172
Păsări cu suflet în Pomul Cunoașterii.	175
X. DEGENERARE ȘI CORECȚIE	179
Cele două origini ale omului	179
Scriitorul din Neanderthal.	182
Expunere despre mersul pe jos	184
Codul penal și drogurile Paradisului	189
Crimă și incest în Epoca de piatră.	192
Omul și apariția maimuței	195
Vărul nostru uriașul și dinozaurii.	202
Cobai în experiența degenerării	207
XI. <i>DIES IRAE</i> SAU <i>APOCALIPSA 2000</i>	213
Codul biblic	213
Omul bionic	216
Unificarea rasială.	219

adaos, ca un bonus, al maturității (la vârsta pe care au avut-o Adam și Eva în momentul creării lor).

Dânsul crede că, la naștere, copilul nu are suflet, ceea ce e un nonsens. Iar argumentația sa o constituie faptul, iarăși neprobat documentar, că cei nematuri ar fi „exceptați de la promisa înviere a sufletelor“.

Exemplificând, între altele, existența sufletului prin ilustrarea lui în cadrul tradițiilor și mai ales a picturii și sculpturii păsării suflet, autorul uită sau nu știe că păsările suflet împodobesc deopotrivă crucile celor mici, tineri sau bătrâni. Ceea ce înseamnă că în viziunea populară, cel puțin românească, dihotomia copil – vârstnic nu există din acest punct de vedere.

Între argumente, D. Kalmusky invocă inexistența la copii a unor amintiri din stadiul intrauterin.

Dar amintirile nu sunt ale „sufletului“ – care de obicei știe să iubească – ci ale creierului. Și multe amintiri, indiferent pe ce cale sunt transmise, și le reamintesc copii până pe la 6-8 ani din alte vieți anterioare.

O prezentare a intențiilor și a realizărilor pe care s-a străduit să le săvârșească autorul în cuprinsul cărții ne dă domnia sa undeva către sfârșitul lucrării (p. 197), nu atât spre a înfățișa ceea ce a realizat, cât spre a ne arăta că indiferent de credința despre viitor a unor oameni de știință, chiar și cei care „acordă lumii de mâine un viitor colorat în roz“ și „nu acceptă să se lase conduși de viziuni biblice despre un sfârșit al lumii“, „destui dintre ei socotesc că un astfel de sfârșit este previzibil și perfect posibil“.

Numai că, dacă am trăi continuu sub teroarea sfârșitului iminent, fie că nu ar trebui să mai facem nimic, fie ar trebui să ne lepădăm de viață. Religia e o cale a speranței și a nădejdiei că, chiar murind, mai avem o speranță a reînvierii sub privirea Mântuitorului.

I. OPRIȘAN

I. AVERTISMENTUL POTOPULUI

Al doilea act de corecție a lumii

Isus a numit potopul *cataclism* (*Luca*, 17/27), un cuvânt neofolosit vreodată în legătură cu mari inundații sau dezastre hidrografice. Apostolul Petru, vorbind despre distrugerea Sodomei și Gomorei, numește evenimentul *catastrofă*, dar, referindu-se la Potop, folosește același termen: *cataclism*.

Cartea Genezei ne oferă dimensiunile acestuia: „Apele au ajuns din ce în ce mai mari și toți munții înalți care sunt sub cerul întreg au fost acoperiți”... „Și a pierit orice făptură care se mișca pe Pământ, atât păsările cât și vitele și animalele sălbatice, tot ce se mișca pe pământ și toți oamenii” (*Gen*, 7/19,21). Apa joacă rolul agentului anihilator și trebuie observat că în fizica Pământului toate fenomenele la care se face referire atunci când este implicată „mișcarea” sunt cuprinse în sfera lexicală a elementelor fluide: magmă, pânze freatice, alunecări tectonice. Apa este un element fără formă proprie pentru că poate căpăta orice formă și, nu întâmplător, acest caracter al lipsei de consistență și dimensiuni definește momentul începutului Creației, când: „Pământul era fără formă și gol... și întuneric era peste fața adâncului și Duhul lui Dumnezeu se mișca peste întinderea apelor”.

Să nu uităm că apa este și *solventul universal*; așa încât curățirea Pământului prin imersarea sa în apele Potopului ne apare nu doar ca o reîntoarcere la zilele omenirii adamice, ci și ca dizolvare sub raport fizic a stărilor de lucruri premergătoare Potopului. Cataclismul nu a fost însă îndreptat împotriva planetei, ci a omului: „Iată, am să-i nimicesc împreună cu Pământul” spune Creatorul (*Gen. 6/13*)

Potrivit *Bibliei*, omenirea a fost pedepsită prin Potop pentru răutatea și violența ei. E destul de dificil de raportat răutatea și violența de azi la cea de dinaintea Potopului. Cert este că tentativa Creatorului de a corecta omenirea în acest fel – reluând ciclul prin Noe a eșuat.

O nouă măsură de corecție a oamenilor a fost trimiterea lui Isus. Dar despre aceasta vom vorbi mai departe. Și dacă despre oameni știm că „răutatea lor era mare” (*Gen. 6/5*), să vedem cum arăta Pământul în zilele adamice? Care era forma lui? Știm doar că acest Pământ nu avea înfățișarea de astăzi. Iar tot ce cunoaștem despre înfățișarea lui anterioară Potopului e cuprins în cele câteva indicii cosmogonice vagi din *Geneza 1/9*. Iată acest verset: «Dumnezeu a zis: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului și să se arate uscatul”. Și așa a fost.” Iar mai departe: «Dumnezeu a numit uscatul Pământ, iar grămada de ape a numit-o mări. Dumnezeu a văzut că lucrul acesta era bun.» (*Gen. 1/10*) Lăsând textul biblic să vorbească, vom constata că potrivit descrierii Pământul este o insulă. Mai știm că într-un colț din acel pământ primordial, mai exact în partea de răsărit a insulei, Creatorul a înălțat Edenul și acolo l-a așezat pe om. Prin această localizare Edenul ne apare ca spațiu privilegiat, situat între hotarele mai largi ale uscatului extras din vâltoarea apelor primordiale.

Insula e un simbol embrionar. Ea e deopotrivă singularitatea raportată la informul apelor înconjurătoare, dar și totalitatea în sensul de leagăn al vieții. Indicarea explicită a punctului cardinal

în care a fost plasat Edenul constituie o surpriză dar în același timp un argument în favoarea acceptării ideii că acel pământ originar trebuie să fi fost o insulă. În cazul unui uscat ce s-ar fi întins dintr-o parte în alta a planetei noțiunea de răsărit nu ar fi avut sens. Așezarea umanității primordiale pe o insulă înconjurată de necuprinsul apelor ne apare ca indicație a unui spațiu matriceal riguros ales, unic, protejat și supravegheat. Dar, prin plasarea lui în mijlocul apelor, el este deopotrivă un avertisment al Creatorului.

Spun aceasta gândindu-mă în special la faptul că „satul global”, Terra, în înțelesul lui Mc. Luhan, nu este decât tot o insulă; o insulă a comunicațiilor și informațiilor simultane. O insulă pe care o locuim cu toții, fără a ști în ce clipă se va ridica din adâncuri valul cel mare. Fiindcă simbolul apei conține deopotrivă sensul de suport al ambarcațiunii mortuare sau potențialitate devastatoare dar și cel de mediu germinativ al vieții, însă apa poate să simbolizeze mai înainte de altceva tirania necruțătoare a timpului și prin aceasta spaima de moarte.

În *Vechiul Testament* abundă monștrii acvatici ca Leviathan, Behemoth, Rahab, a căror voracitate pare să rezume simbolic furia apelor aducătoare de moarte. Prin fluiditatea și tenebrele adâncului ei apa e un semn al timpului devorator sub care a fost așezat omul. Prin transparență ea pare să semnifice transcendența, eliberarea de caracterul trecător al materiei și apartenența la eternitatea neschimbătoare a timpului.

Aceste câteva observații preliminare sunt necesare pentru a schița cadrul fizic dar, mai cu seamă, simbolic al uscatului de la început.

Desigur, în virtutea descrierii din *Geneză*, insula era sălaş al tuturor dobitoacelor, de la cele domestice la cele sălbatice, înaripate și târătoare: „în insulă existau păduri care ofereau din belșug toate câte sunt necesare dulgherilor pentru munca lor, precum și roade îndestulătoare pentru animalele domestice și

sălbatică. Se găseau chiar și elefanți, căci insula oferea hrană îmbelșugată nu numai pentru celelalte animale, cele care trăiesc în lacuri, în mlaștini, în râuri, în munți sau în câmpii, ci și pentru acest animal, care prin natura sa e cel mai mare. De asemenea, pământul oferea toate mirodeniile ce se găsesc în rădăcini, în ierburi, în lemnul unor arbori sau în sucurile ce se scurg din anumite flori sau fructe. (..) Acea insulă *sacră* (s. n.) ce se bucura pe atunci de lumina soarelui producea toate aceste roade într-un chip neasemuit de îmbelșugat”. Insula, despre care Platon – în *Critias* – spune că „era mai mare decât Asia și Lybia la un loc”, purta numele de *Atlantida* și e localizată de filosof în partea de răsărit a oceanului Atlantic. Dincolo de unele amănunte care au mai curând darul să ne deruteze, descrierea lui Platon amintește despre faptul că locuitorii Atlantidei, după o vreme, „și-au pierdut orice rușine. Pentru cine avea ochi să vadă, măsura netrebniciei lor nu mai putea fi ascunsă, căci ei rămâneau fără ce este cu adevărat neprețuit. (..) Văzând deci în ce hal ajunsese acel neam, Zeus, zeul zeilor, stăpânitorul legilor, al cărui ochi nu poate fi înșelat, a hotărât să-i pedepsească.”

Ca și în *Vechiul Testament*, încălcarea unor reguli prestabilite, nesocotirea unei ordini, de asemenea sacră, e de natură să atragă pedeapsa Creatorului. Iar pedeapsa Creatorului va fi pe măsura Sa. Adică una de proporții planetare și exemplară prin forța ei devastatoare.

Elementul cosmic prin care se înfăptuiește cataclismul va fi, deci, invazia distrugătoare a apelor. Pământul original pe care omul a trăit în timpurile primordiale trebuia să dispară și va dispărea pentru totdeauna. Aceasta înseamnă însă și pierderea definitivă a caracterului său sacru și prin aceasta o anume regresie față de datele Universului original.

Apele Potopului ce se vor revărsa peste pământ capătă o nouă accepție față de cele ale începutului; ele instrumentează corecția

capabilă să ștergă și să dizolve orice urme ale omului. Ele vor fi ape ale anihilării, iar denumirea lor semnalează iminența morții.

În *Noul Testament* regăsim corespondența simbolică a noțiunii de ape așa cum apare în versetul 2 al Genezei. În suferința răstignirii Sale pe cruce, Isus rostește: „Am ajuns ca apa care se scurge și toate oasele mi se desfac: inima îmi este ca ceara și se topește înlăuntrul meu” (Ps. 22/14). Isus descrie un foarte acut sentiment al aneantizării fizice, al *scurgerii* forțelor sale și preluării lor de către spațiul energofag. Acest spațiu devine concret lichid în momentul Potopului, adică unul al morții unificatoare. Omenirea postadamică a fost preluată, de fapt aneantizată de aceste ape.

Dacă Isus simte și descrie în cuvinte distrugerea sa, oamenilor postadamici acest lucru nu le-a fost cunoscut. Ei dispar, pur și simplu, așa cum au apărut.

Totuși, în jurul acestei dispariții totale s-au născut controverse. Cum a fost posibil să dispară fosilele omenesți rămase în urma Potopului? Deși numeroase fosile de animale au fost datate în perioada Potopului, rămășițele omenesți sunt absente. Unde au dispărut oare oamenii postadamici, contemporani ai lui Noe? Nu voi menționa aici unele ipoteze ce contrazic atât minima probabilitate cât și cuvântul *Vechiului Testament* ce avertizează clar că oamenii vor fi nimiciți. Prezența fosilelor de animale și lipsa celor umane ar trebui să constituie un argument încă mai decisiv în sprijinul ideii că *Geneza* e extrem de lipsită de echivoc. Modul fizic în care au fost aneantizați oamenii primordiali are mai puțină importanță. Totuși, o descriere a acestui mod există. Despre el voi vorbi atunci când voi încerca să interpretez Apocalipsa.

Dintr-un anume punct de vedere evenimentul Potopului are o încărcătură pronunțat simbolică. El încheie perioada legată de începuturile creației marcând o ruptură definitivă între ceea ce a fost și ceea ce urmează să fie. Este, astfel, delimitat timpul sacru, original, în care s-a manifestat Creatorul, de timpul istoric, profan în care se vor manifesta cu predilecție urmașii lui Noe. Mai

este important de observat faptul că, spre deosebire de începutul propriu-zis, prin Noe se repetă într-un fel actul inițial al genezei. Însă, de astă dată, prin mijloace omenești. Omului i se retrage, în același timp, și investitura divină. Căci, spune Creatorul: „Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci el nu este decât carne”; (*Gen. 6/3*). Aceasta presupune asumarea de către om a unor responsabilități și nu oarecare, ci față de întreg cosmosul.

Ingineria Arcei

Să ne întoarcem la legendara insulă Atlantida. A fost aceasta pământul înconjurat de ape unde, presupunem, și-a încheat Noe vestita sa Arcă?

Arca a fost cea mai mare structură plutitoare construită înainte de timpurile moderne. Proiectul cu parametrii constructivi i-a fost transmis lui Noe de Creator însuși: „Fă-ți o corabie din lemn de gofer; corabia aceasta s-o împărți în cămăruțe și s-o tencuiești cu smoală pe dinăuntru și pe dinafară. Iată cum s-o faci: corabia să aibă 300 de coți în lungime, cincizeci de coți în lățime și treizeci de coți înălțime. Să faci corăbiei o fereastră, sus, lată de un cot; ușa s-o pui în latura corăbiei; și să faci un rând de cămări jos, altul la mijloc și altul sus” (*Gen. 6/14-16*).

Astfel concepută, Arca urma să fie o cutie uriașă, potrivită mai degrabă pentru a pluti pe apele planetare decât ca ambarcațiune manevrabilă. Arca era mai înaltă decât o clădire cu 3 etaje și lungă de 331 metri. Ca volum ea avea o capacitate egală cu cea a 520 vagoane de marfă ceea ce presupune că ea a putut adăposti câte o pereche din toate animalele pământului, precum și suficiente rezerve de hrană pentru acestea.

Geneza descrie adâncimea apelor dezlănțuite ale Potopului ca având 15 coți peste înălțimea celor mai înalți munți. (*Gen. 7/20*). Această precizare este cu siguranță un indiciu tehnic al pescajului

navei, înaltă, cum am văzut, de 30 de coți. Pentru specialiștii de azi în hidrodinamică și hidrostatică, proiectul navei, potrivit utilizării ei, precum și ingineria compartimentării interioare, constituie o enigmă. Această arhitectonică și repartizare a sarcinilor pe suprafața metrică este imposibil de închipuit astăzi fără ajutorul calculatorului.

Calculul recent, precum și experiențe efectuate cu machete și generatoare de valuri, au condus la deducția că stabilitatea excepțională a navei o făcea imposibil de răsturnat în condițiile unor valuri ce ar fi măsurat peste 25 de metri înălțime. Chiar și înclinată la un unghi de 90 de grade, axa ei de plutire păstra o tendință constantă de redresare. De asemenea, putea rezista cu ușurință în centrul unor uragane circulare datorită raportului ideal între lungime, lățime și înălțime. Aflată în câmpul de forțe și curenți hidrodinamici, arca avea capacitatea de a se așeza în prelungirea axei valurilor și curenților, comportându-se ca un corp hidrodinamic.

Este ușor de bănuț că pentru locuitorii unei insule navigația constituie ocupația de bază. Dar e mai greu de închipuit că locuitorii oricărei insule sunt capabili, chiar interesați fiind, să construiască o navă de asemenea proporții. O navă, care, după măsurătorile specifice sistemelor hidrodinamice, atinge o mărime ideală de plutire. Iscușința băștinașilor în construcția de nave devine treptat o chestiune de rutină. Descrierea lui *Critias* debutează cu un detaliu semnificativ: „în insulă existau păduri care ofereau din belșug toate câte sunt necesare dulgherilor pentru munca lor“. Sunt nevoit să repet acest citat, având în vedere că munca dulgherilor presupune scule, instrumente specifice. În absența acestora construcția Arcei ar fi rămas simplă figură de stil. Literatura Arcei vorbește despre *lemn prelucrat*. Dar cu ce oare? Deținea oare omenirea adamică uneltele necesare înjghebării unei ambarcațiuni atât de impresionantă prin amploare și complexitate, când astfel de construcții nu au putut fi realizate

decât în secolul XX – mineralierele? Din *Geneza 4/22* aflăm că deja urmașii lui Cain cunoșteau exploatarea cuprului, a fierului, precum și tehnologia de obținere a respectivelor metale în stare prelucrată: „Tubal-Cain este făuritorul tuturor uneltelor de aramă și fier”. Experți ai institutelor forestiere din Madrid și ai Muzeului Național din Cairo, care au studiat fragmente presupuse ale Arcei, afirmă că este vorba de o esență lemnoasă tare, din grupa stejarului. Stejarul însă nu crește în aria presupusă ca leagăn al civilizației – Palestina – ci mult spre nord. În general, aria de răspândire a stejarului e cuprinsă între paralele 40 și 60. Adică, așa spune, cam între paralelele unde presupunem că s-a aflat Atlantida. Aceasta e însă doar o deducție și nu o certitudine, pentru că nu cunoaștem condițiile climatice ale presupusei Atlantide. Totuși, diferitele esențe lemnoase necesită pentru dezvoltare anumite grupe de sol. Stejarul se dezvoltă în condiții de sol podzolic și cernoziomic, ca și inexistent în regiunea în discuție. Putem, cred, afirma că pământul primordial nu coincide cu spațiul care a fost recunoscut în urma Potopului ca leagăn al primelor civilizații istorice. Dovezile arheologice ale Potopului – ce vor fi expuse mai departe – sunt, în definitiv, mărturii ale celor ce s-au petrecut în spațiul amintit, dar ele nu reflectă apartenența lui Noe la această zonă geografică.

Trebuie să repetăm că sentința Creatorului a fost exprimată prin dorința sa de a-i nimici complet pe contemporanii lui Noe, modificând totodată și Pământul. Noe trebuia, potrivit indicțiilor biblice, să poposească pe un alt pământ, diferit – nu doar geologic, dar și geografic – de cel în care se îmbarcase pe Arcă.

Masivul Ararat se află pe paralele de 40 de grade, la 80 km sud de Erevan, capitala Armeniei. De jur împrejur se întind platouri continentale: al Anatoliei, Iranului, Caucazului. La distanțe aproximativ egale de Ararat se află: în sud-vest – Ierusalimul, în nord-vest – zona Kursk (care este centrul mondial de anomalii magnetice). Lăsăm aceste date așa cum sunt, fără a face speculații,

și amintim că și epopeea lui Ghilgameș, (scrisă pe tăblițe de lut și aflată în biblioteca regelui babilonian Assur Banipal), relatează în termeni oarecum apropiați aceeași poveste a Potopului.

Ea este anterioară perioadei în care poporul Israel a fost captiv în Babilon, ceea ce a condus la concluzia că *Biblia* ar fi preluat și prelucrat legenda. Dar un fapt încă mai straniu e acela că numeroase popoare de la un capăt la altul al lumii și-au construit propria legendă cu privire la un cataclism hidrografic mondial ce s-a petrecut în vremuri străvechi.

Paralele uimitoare pot fi găsite în cultura tradițională a unor popoare aflate la antipodi și între care nu a existat posibilitate de contact: eschimoși, mexicani, sudanezi, chinezi, armeni, polinezieni, hawaieni. Această stranie coincidență poartă un nume: memoria colectivă a timpului primordial al umanității.

Woolley descoperă că Potopul nu e o himeră

Desigur, pentru omul secolului XX Potopul rămâne doar o noțiune arhaică, fără conotații reale. Totuși, arheologia de la mijlocul secolului a arătat altceva. În vara anului 1929 arheologul englez Woolley efectua săpături în regiunea Golfului Persic, așadar centrul civilizației lumii: Sumer, Babilon, Asiria, Palestina. Woolley tocmai descoperise, după ani de săpături, mormintele regilor cetății Ur, menționată în Biblie. „Aproape brusc”, scria el în *Jurnal*, „la baza unui mormânt regal, am găsit într-un strat de lemn carbonizat numeroase tăblițe de lut acoperite cu caractere mult mai vechi decât inscripțiile de pe mormânt”. Judecând după natura scrisului, tăblițele pot fi atribuite perioadei din jurul anului 3000 înainte de Hristos. Scrierile erau deci, mai vechi decât mormintele cu vreo 200-300 de ani. Atunci Woolley a continuat să sape. Deodată, orice urme ale activității umane au dispărut. Woolley a coborât pe fundul excavației. Surpriza sa a